

Гоблик Володимир

д.е.н., доцент, перший проректор
Мукачівський державний університет
м. Мукачево

ПРОБЛЕМИ ЗБЕРЕЖЕННЯ, ПРИМНОЖЕННЯ, РАЦІОНАЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ В ТУРИСТИЧНІЙ ГАЛУЗІ

Туристично–рекреаційний потенціал Закарпатської області є достатньо важливим з огляду на перспективу вдосконалення інвестиційного клімату в усіх чотирьох транскордонних регіонах, сформованих за участю регіону на кордоні між Україною та ЄС. Крім того, його ефективне використання дозволяє сподіватися на реалізацію успішних транскордонних інвестиційних проектів багатостороннього характеру: розробку та взаємовигідну експлуатації туристичних маршрутів, лікувально–оздоровчих і логістичних мереж, відпочинкових турів у гірській частині Карпат тощо [1].

Найбільшим багатством Закарпатської області, яке формує основу її природно–ресурсного потенціалу, зокрема у контексті розвитку туризму та залучення в цю сферу господарського комплексу області інвесторів, є ліси, що займають понад 50% території Закарпаття. В Українських Карпатах збережені найбільші в Європі ділянки пралісів, а Карпатський біосферний заповідник належить до найбільших та найцікавіших об'єктів природно–заповідного фонду України.

Проблеми з лісовими ресурсами Закарпаття полягають у вирубуванні лісів на крутих схилах, що приводить до ерозій, зсувів, катастрофічних повеней, просторово нерациональній вирубці, перевищенні обсягів вирубування над обсягами заліснення. У процесі транспортування деревини нищяться ландшафти, водні об'єкти, завдається шкода біорізноманіттю. Нищення лісових комплексів псує лісово–гірські ландшафти та зменшує туристичну привабливість регіону. Зменшення кількості лісів зменшує обсяги ловлення двооксиду вуглецю, і, відповідно, збільшена концентрація парникових газів спричиняє кліматичні зміни.

Місцеве сільське населення в більшості випадків не бере участі в плануванні, управлінні та легальному використанні лісових (та нелісових) ресурсів, не отримує вигоду, фінансових доходів від сусідства з лісовими та заповідними лісовими територіями. Часто самі жителі беруть участь у незаконних вирубках лісів, тим самим сприяють виникненню побічних екологічних проблем (повені). Позитивний приклад залучення населення до дворівневого планування використання лісових ресурсів є в області (села Нижній Бистрий та Богдан) [2]. Метод громадського лісогосподарювання полягає в залученні місцевого (сільського) населення до розробки стратегічного плану розвитку громади на основі природних ресурсів та операційного плану розвитку лісового господарства. Пілотні проекти по впровадженню методу громадського лісогосподарювання були виконані в рамках проекту FORZA та отримали підтримку населення та влади [3].

Досягнення сталого багатофункціонального ведення лісового господарства, в тому числі шляхом впровадження наближеного до природи лісівництва є нагальною

потребою, оскільки ведення лісового господарства в основному зосереджується на вирощуванні лісу для виробництва деревини без зважання на багатофункціональність лісу. При сталому багатофункціональному веденні лісового господарства, окрім суто лісовирощування, чільне місце займає туристична, рекреаційна галузі та галузі, що пов'язані з використанням грибів, ягід, лікарської сировини, мисливським господарством. Господарювання за принципами наближеного до природи лісівництва вже багато років застосовується у країнах Європи і відрізняється від сучасного українського лісогосподарювання комплексним підходом до використання лісу через багатофункціональне ведення лісового господарства, яке включає в себе екологічні, економічні та соціальні потреби місцевого населення та держави в цілому [4].

Потребують зміни не тільки підходи до лісового господарства, а також й методи його ведення. Екологічно безпечним та необхідним є поступове впровадження рубок переформування та використання сучасної природозберігаючої техніки лісівниками. Це дозволить зберігати екологічні властивості лісу, біорізноманіття та досягати економічного й соціального ефекту.

Вирішенню соціальних проблем області сприятиме запровадження глибокої обробки деревини, залучення місцевого населення до такої діяльності, формування лісового кластера та кластерного менеджменту. Знову ж таки дані підходи не є новими для області, і декілька пілотних проектів уже було реалізовано в області. Рекомендаціями для Карпатського регіону в рамках упровадження кластерної системи управління є необхідність посилення ролі лісового кластера в напрямку деревообробки, дерев'яне домобудування, лісовий туризм та обробка недеревної лісової продукції [5].

Нажаль, існуюча програма розвитку лісового господарства в області має на меті досягнення сталого лісового господарства, проте спрямована в першу чергу на досягнення економічних результатів та безперебійну роботу лісгоспів та деревообробних підприємств і не визначає основні цілі регіональної політики в галузі деревообробки, до яких відносять впровадження сучасних технологій розробки лісосік та заготівлі деревини, якісне лісовідновлення та збереження лісів, поглиблення переробки деревини, створення нових виробництв та технічне переоснащення існуючих, створення кластерів. В подальшому в програмних документах в галузі лісового господарства необхідно передбачати досягнення балансу інтересів власників лісів, суб'єктів господарювання і місцевого населення, розвиток виробничої бази для збільшення обсягів недеревного використання лісів (грибів, ягід, лікарської сировини), поглиблення деревообробки, перевищення обсягів заліснення над вирубуванням, упровадження природозберігаючих технологій при заготівлі та вивезенні деревини.

Отже, для сталого розвитку лісового господарства сільських територій, ефективного використання лісів у туристичній галузі слід упроваджувати методи громадського лісогосподарювання, впровадження наближеного до природи лісівництва, розвиток лісового туризму, збільшення обсягів заліснення та заповідання лісових територій.

Список використаних джерел

1. Гоблик, В. В. Спільні транскордонні регіони України та ЄС: зовнішньоекономічний аспект [Текст] : монографія / Володимир Васильович Гоблик НАН України // Інститут регіональних досліджень. – Львів, 2012. – 305 с.

2. http://www.forza.org.ua/fa/files/community_forestry_ukr.pdf
3. <http://www.forza.org.ua/index.php?mid=81&lch=ukr>.
4. <http://www.forza.org.ua/index.php?mid=79&lch=ukr>.
5. <http://www.forza.org.ua/fa/files/korotkyiklaster.pdf>.

Гончар Віталій

к.е.н., доцент

Сумський національний аграрний університет

м. Суми

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ НОРМАТИВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ АУДИТОРСЬКОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 року № 868 [1] було створено «новий» суб'єкт державного фінансового контролю – Державну аудиторську службу України (Держаудитслужбу) шляхом перетворення Державної фінансової інспекції (Держфінінспекції). Діяльність Держаудитслужби регулюється Конституцією та законами України, указами Президента України та постановами Верховної Ради України, актами Кабінету Міністрів України, зокрема Положенням про Державну аудиторську службу України, затвердженим постановою Кабміну від 3 лютого 2016 року № 43 [2] та іншими законодавчими актами.

Метою нашого дослідження є порівняльний аналіз змісту Положення про Державну аудиторську службу України [2] (далі – Положення) та Положення про Державну фінансову інспекцію України [3] в контексті зміни пріоритетності форм здійснення державного фінансового контролю з фіскальної (ревізія) на превентивну (аудит).

Необхідно зазначити, що в самій постанові про утворення Держаудитслужби [1] немає обґрунтування необхідності здійснення такої реорганізації. Але реформування Державної фінансової інспекції передбачене і Концепцією розвитку державного внутрішнього фінансового контролю (далі – Концепція) [4] і Стратегією розвитку системи управління державними фінансами (далі – Стратегія) [5]. Тому справедливим є очікування, що в новому Положенні повинні бути зроблені зовсім інші акценти стосовно діяльності органу фінансового контролю, який досліджується. В той же час в тексті документу відсутні кардинальні нововведення, що відповідали б логіці здійснюваних реформ.

В цілому зміст пунктів Положення, які регулювали завдання, функції та права Держфінінспекції, а тепер – Держаудитслужби, майже не змінився. Найсуттєвішими змінами можна вважати розширення з трьох до п'яти форм (напрямів) здійснення державного фінансового контролю Держаудитслужбою. Такими формами мають бути:

- державний фінансовий аудит;
- перевірка державних закупівель;